

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτάτων.

Τοῦ Μαΐου δεκάτη
κι' ὅλο φεύγουν τρεχάτοι.

Έτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννεήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημυρ' ἀπὸ λεπτὰ.

Πεντακόσα κι' ὀγδόντα κι' ἐννιά,
δῶστε σ' ὅλους τῆς δάφνης κλωνιά.

**Καὶ πονῶ καὶ πονῶ
καὶ τὴν Μάννα θρηνῶ.**

Τὰ χρόνια σου τὰ δόξαστα, τὰ καταντροπιασμένα,
τὰ ξεπληρόνεις τώρα,
καὶ κλαῖς τὰ παλληκάρια σου τὰ δικοσκοτωμένα,
Πατρίδα μαυροφόρα.

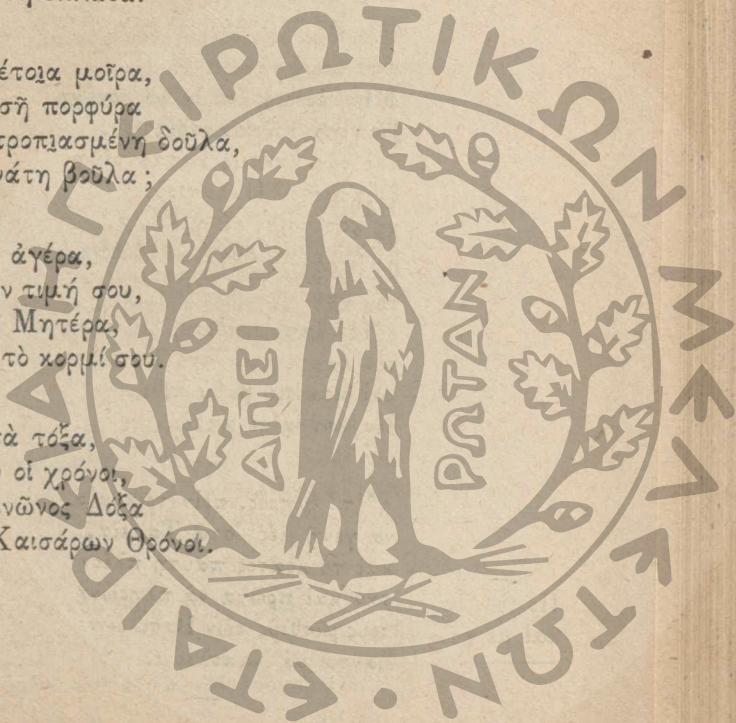
Βλέπεις ριγμένα κατὰ γῆς στεφάνια σου περίσσια,
κοράκια μὲς στοὺς κάμπους σου τὰ νύχια τῶν ματώνουν,
καὶ ξεμαλλιάρα δέρνεται κοντὰ σὲ κυπαρίσσια,
ποῦ γέρνουν τὰ κλωνάρια τῶν γιὰ νὰ σὲ στεφανώσουν.

Κανένας πόνος καὶ καῦμός τὸν πόνο σου δὲν φθάνει
καὶ κρύος τρόμος 'πάγωσε τοῦ στήθους σου τὴν λάβα...
χωρὶς Κορῶνα μιὰ φορὰ σ' ἐσκλάβωσαν Σουλτάνοι,
μὰ κτύπησες κι' ἐβρόντησες σὰν τιμημένη σκλάβα.

Καὶ σήμερα ποῖς τὸλεγε πῶς θάχης τέτοια μοῖρα,
μὲ τὴν Κορῶνα τὴν χρυσή, μὲ τὴν χρυσή πορφύρα
'μπροστὰ' στὸν Τοῦρκο νὰ συρθῇς σὰν 'ντροπιασμένη δοῦλα,
καὶ νὰ σφραγίζης τὴν 'ντροπή μὲ Κορωνάτη βούλα;

Φλομώνουν χινῶτα δουρικὰ τὸν ξάστερον ἀγέρα,
κάτω κυλιέται κι' ὁ Σταυρὸς μαζί μὲ τὴν τιμὴ σου,
μαύραις ὀχλαῖς 'τυλίχτηκαν ἀπάνω σου, Μητέρα,
καὶ τὸ φαρμάκι τῶν ξερνοῦν 'στὸ σάπιο τὸ κορμὶ σου.

Τοξεύουν κατεπάνω σου τ' ἀντίχρίστα τὰ τόξα,
μὰ θὰ περάσουν οἱ καιροὶ, μὰ θὰ διαβοῦν οἱ χρόνοι,
κι' ἐμπρὸς εἰς τὴν μαρμαρίνη τοῦ Παρθενῶνος Δόξα
θὰ σπάσουν καὶ θὰ σωριαστοῦν Τοῦρκο-Καيسάρων Θρόνοι.

Φαδουλής και Περικλέτος, ο καθέννας νέτος δκέτος.

Φ.—Τὴν ὥρα ποῦ σκοπεύαμε πανστρατιά νὰ γίνη
κι' ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη, Περικλῆ, ν' ἀνάψῃ τὸ καμίνι,
τὴν ὥρ' αὐτῇ, ποῦ θύμωσε κι' ὁ Ράλλης 'στὰ σωστά
κι' ἐσκόπευε ν' ἀγωνισθῇ τὸν ἐσχατὸν ἀγῶνα,
κι' ὅλοι μας θὰ πηγαίναμε μὲ τάρματα 'μπροστὰ
καὶ θάτρεχ' αἷμα κρουνηδόν, ὁποῦ νὰ πάῃ γόνα,
τὴν ὥρ' αὐτῇ, ποῦ θάπερνα 'στὸν ὦμο μου κι' ἐγὼ
τὸ Γκρὰ καὶ τὸ ταγάρι,
τὴν ὥρ' αὐτῇ, ποῦ θάκαναν κι' ἐμένα τὸν λαγὸ
ἀβάστακτο λειοντάρι,
τὴν ὥρ' αὐτῇ, ποῦ θάβλεπε ν' ἀναστηθῇ καὶ πτώμα
καὶ λένε πῶς ἐσκέπτετο κι' ὁ Βασιλῆς ἀκόμα
νὰ σηκωθῇ 'στ' ἀληθινὰ καὶ νὰ ξεφικαρῶσῃ
γιὰ νὰ λυσάξουν Γερμανοὶ καὶ συμπεθέροι Ρῶσσοι,
τὴν ὥρ' αὐτῇ, ποῦ πυρκαγιὰ θὰ 'φούντωνε μεγάλη
κι' ὁ Βασιλῆς ἐτοιμάζε Διάγγελμα νὰ βγάλῃ,
καὶ νὰ καλέσῃ τὸν λαὸν μὲ λέξεις φλογερὰς
εἰς αἵματος καὶ χρήματος γενναίας προσφοράς,
καὶ τέτοια λόγια νὰ μᾶς 'πῇ,
ὁποῦ καθέννας νὰ κοπῇ :

«Ἴτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
ἐν τῷ μέσῳ τῶν κινδύνων,
κι' ἐπὶ κεφαλῆς ἐγὼ
μὲς 'στὸ πῦρ σὰς ὁδηγῶ.

«Ὅλοι δρόμο, κι' ἄρον ἄρον
ἀπὸ πόδας τῶν βαρβάρων,
πυρπολήσεις καὶ σφαγὴν
ἔτ' ἐλευθεροῦτε γῆν,
καὶ τεμένη τῆς εὐκλείας,
Πεταλίδους καὶ Δεκελείας.

«ὦ λαέ μου, μὴ γελᾶς,
κι' ἴτε πρὶν ὁ Τουρκαλῆς
ἐξαφνα καμμινὰν ἡμέρα
τὴν πρωτεύουσαν πατήσῃ,
καὶ τὴν Τούρκικη παντιέρα
καὶ 'στ' Ἀνάκτορά μου στήσῃ.

«Ἴτ' ἐμπρός, πρὶν νὰ κονέψῃ
μὲς 'στὴ γῆ τοῦ ραχατιοῦ,
καὶ τὰς κτήσεις καταστρέψῃ
δοξαμένου Παλατιοῦ,
τὰ κοτέσινα, τὰ γελάδια,
βούτυρα κι' αὐγά καὶ λάδι.

«Ἴτ' ἐμπρός, προτοῦ νὰ πάρῃ
τὸν καφφέ του 'στὸ Τατόι,
καὶ κρυσσοῦ βαθὺ πιθάρι
δὲν ἀφήσῃ σὲ κατῶϊ.

«Ἴτ' ἐμπρός, πρὶν τρικυμία
νὰ γενῇ μὲς 'στὰ Ταμεῖα,
καὶ τὸ κράτος παύσῃ πλέον
σὰν καὶ πρῶτα νὰ πληρώνῃ
τοὺς μισθοὺς τῶν Βασιλείων
πάντα μὲ Ναπολεόνι.

«Νῦν τὸν κύβον ἀναρρίπτω
καὶ 'στους συγγενεῖς δὲν κύπτω.
Δώστε χρῆμα, δώστε κι' αἷμα,
γιὰ νὰ ὀῆτε καὶ τὸ Στέμμα
πρὸς τὸν πόλεμον σφριγῶν...
περὶ πάντων νῦν ἀγῶν».

Τὴν ὥρ' αὐτῇ, ποῦ θάτρωγες τοὺς Τούρκους τὰ σκυλιὰ
καὶ τέτοια λόγια θάκουγες ἀπὸ τὸν Βασιλῆα,
καὶ θὰ τὸν ἐβλεπες γοργὸν μὲ ξίφη καὶ μὲ κράνη
νὰ τρέχῃ πρὸς συνάντησιν τοῦ φεύγοντος νιού του,
τοῦ 'κάπνισε τοῦ Πατισᾶ ἀνακωχὴ νὰ κἀνῃ
κι' ἐμεῖς ἀπεστερήθημεν θεάματος τοιοῦτου.

Π.— Κρίμα κρίμα κι' ὠμένα !
κι' ἄλλο νέο 'ξαφνικὸ,
καὶ Διάγγελμα κανένα
δὲν θὰ 'βγῇ Βασιλικό.

Πάλι, Φασουλῇ Τσολιᾶ,
δὲν θὰ ὀῆς πολέμου τρόμο,
καὶ τοῦ ρέκτη Βασιλῆα
πάλι τοῦκοψαν τὸν δρόμο.

Τί παράπονο ποῦ τόχει !...
τὸ σπαθὶ τὸ κοφτερό
πάλι τὸρριξε 'στὴν κόγχη
καὶ προσμένει τὸν καιρό.

Καὶ τοῦ Κόδρου τὴν πορφύρα
ξαναρρίχνει 'στὴ γωνιά...
πῶς μᾶς κατατρέχ' ἡ μοῖρα
μὲ γεινάτι κι' ἀπονιά.

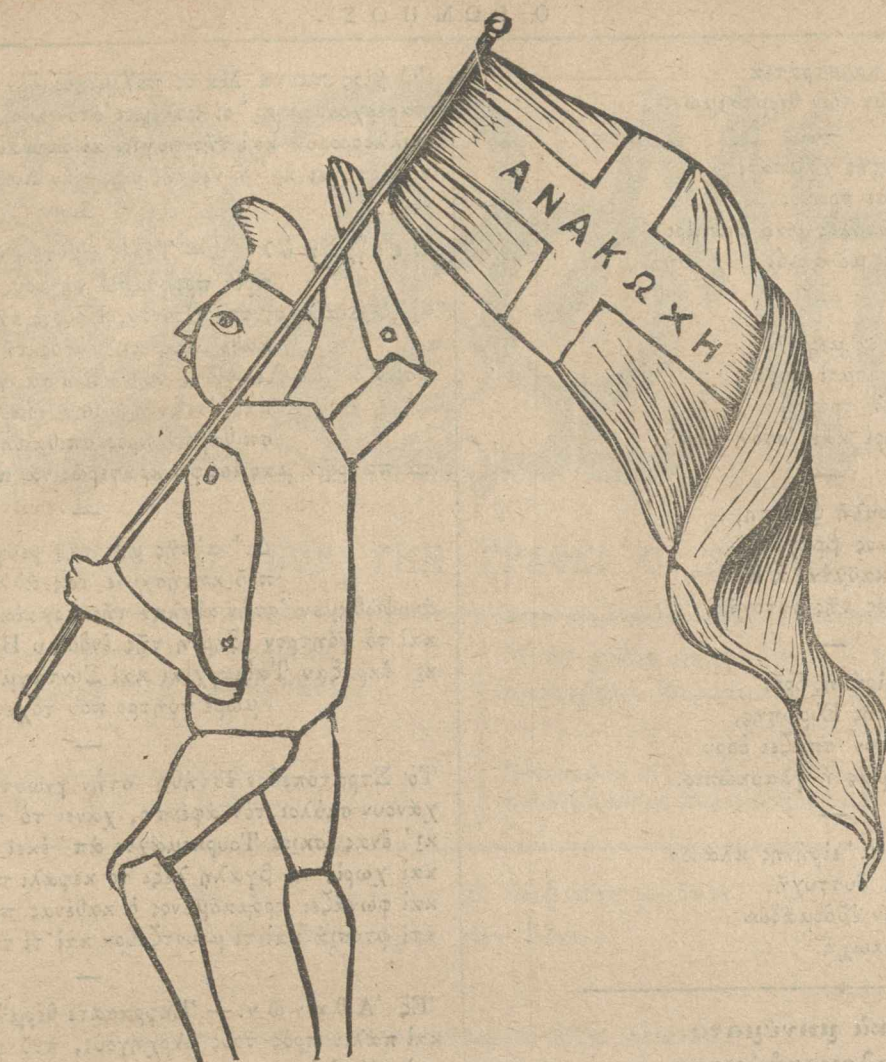
Φεῦ ! σ' ἐμᾶς τοὺς δυστυχεῖς !
πῶς μᾶς ἔκαναν τὴ μοῖρα !...
πάλι τῆς ἀνακωχῆς
μᾶς 'ξεφύτρωσε τάγγουρι.

Φ.— Κι' ὁ Βασιλῆς ποῦ 'σκόπευε καθόλου νὰ μὴν παύσῃ
κι' ἄς θύμανε τῶν συγγενῶν ἢ προσφίλης παρέα,
μὲ τούταις τῆς ἀνακωχῆς ἀντὶ 'στὸ πῦρ νὰ τρέξῃ,
συλλογισμένος 'τράβηξε κατὰ τὸν Φαληρέα.
Κι' ἐγὼ καθίσας, Περικλῆ, παρὰ τὴν θῖν' ἄλδς
ἐσκουζα σὰν τρελλός :

«Θάλασσα, πικροθάλασσα, καὶ πικροκυματοῦσα,
πότε θὰ παύσουν πόλεμοι, πότε θὰ κλείσ' εἰρήνη,
νὰ λείψουν Διαγγέλματα καὶ κάθε πανταχοῦσά,
νὰ βασιλεύῃ σὰν καὶ πρὶν ἀνέφελος γαλήνη,
κι' ὁ πολεμάρχος Βασιλῆς νὰ σὲ ξαναπεράσῃ
κι' ἀπὸ πολέμους ἥσυχος εἰς Αἰῆ-Λέ-Μπαῖν νὰ δράσῃ ;
Θάλασσα, πικροθάλασσα, καὶ πικροκυματοῦσα,
ποῦ 'στὸν ἄφρ' σου φτερωτὸ τὸν στόλο μας κυττοῦσα,
θάλασσα, ποῦ κατέφαγες πυκνὸν βαρβάρων σμήνος,
ὁ Πρίγκηψ ὁ θαλασσινὸς τί γίνεται κι' ἐκεῖνος ;
Γιὰ 'πὲς μου, πικροθάλασσα, ποῦ νᾶναι, τί νὰ κἀνῃ ;
κάνεις δὲν τὸν ξεχάνει,
καὶ λείει κάθε ραφιδὸς καὶ κάθε πατριώτης :

«καὶ σὲ πελάγη καὶ στεριᾷς ἐπιτυχία πρώτης.»
Μὴ 'βρίσκεται 'στους Ὠρεοὺς ; μὴ 'βρίσκεται 'στὴ Σικελίᾳ ;
ἐπιθυμῶ νὰ μάθω.

Ποιὸ κάστρο τώρα μελετᾷ νὰ βομβαρδοβολήσῃ ;...

περὶ τὸ κύμα τὸ σκληρὸ χωρὶς νὰ μοῦ 'μιλήσῃ,
μὰ νὰ ! καὶ κύμα δεύτερο ξεσπᾷ βουβὸ 'στὴν ξέρα,
καὶ στρέφω μιά πρὸς τὰ παδιὰ, καὶ δὴ πρὸς τὸν πατέρα.

Π.— Καυμένη Φασουλῇ, κρίμα καὶ πάλι κρίμα,
ὁποῦ τὸν Βασιλῆα καὶ σὲ στεριὰ καὶ κύμα
θὰ 'βλέπαμε κι' ἐμεῖς μὲ ξίφος νὰ πετάξῃ
κι' ἄλεια γιὰ κτὰ ἐστ' ἄν Κεῖσαρ ν' ἀνακράξῃ.

Φ.— Κλάψε, βρε Περικλῆ, κλάψε, κλαψάρα λύρα,
δὲν ἔχουν οἱ Ρῶμηοι μὴδὲ 'στὸν ἥλιο μοῖρα.
Μόλις ὁ Βασιλῆς κάνει πῶς ξεσπαθώνει
τοῦ λέν «ποῦ πᾶς ; ἄλτ' λὰ»,
κι' εὐθὺς ἀνακωχὴ 'στὴ μέση ξεφυτρώνει
κι' ὁ Πατισᾶ γελᾷ.

Κι' ὁ Ρήγας τῶν Ρωμηῶν μᾶς λείει «τί νὰ κάνω ;
βλέπετε, βρε παιδιὰ, πῶς τὸ σπαθὶ μου πιάνω,
βλέπετε πῶς ποθῶ Διάγγελμα τραχὺ
νὰ γράψω 'στὸν λαὸν καὶ νὰ τὸν γαλθανίσω,
ἀλλὰ μὲ τὸ στανεῖο ζητοῦν ἀνακωχὴ
κι' ἀπὸ παντοῦ μοῦ λέν 'στ' αὐγά μου νὰ καθίσω.»

Καὶ τῶν Ρωμηῶν ὁ Ρήγας ἔχει μεγάλον δίκιο
κι' ὅσο κι' ἂν πέρνῃ θάρρος παράτολμο κι' ἀνδρικό,
δὲν εἰμπορεῖ μονάχος 'στὸ τέλος νὰ τὰ βάνῃ
μ' ὅλους τοὺς συγγενεῖς του... τί θέλεις νὰ σοῦ κἀνῃ ;
Τάχατε δὲν μᾶς εἶπε, βρε Περικλέτο, μόνος
πῶς κεφαλὴ θὰ γίνη μεγάλης στρατιᾶς,
καὶ τὸν πυρὸν θὰ φέρῃ περιφανοὺς ἀγῶνας
'στὰς ἄκρας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰς ἐσχατίας,

καὶ μὲ τοὺς λόγους τούτους ἐφλόγισε κι' ἐμένα
καὶ συγγενεῖς καὶ φίλους τοὺς 'πῆγε τρία κι' ἓνα ;
Τάχατε δὲν 'μποροῦσε ν' ἀνάψῃ τὸν πυρὸν
κι' εἰς χώρας Αἰγυπτίων καὶ Τούρκων καὶ Περσῶν,
κι' ὡς ποῦ νὰ 'πῆς κρεμμύδι μὲ μιά νὰ τοὺς σαρώσῃ,
ἂν δὲν ὑπῆρχαν Φράγκοι καὶ συμπεθέροι Ρῶσσοι ;

Π.— Καλὰ τὰ λές, βρε Φασουλῇ, κι' ἂν δὲν τοὺς ὑπακούσῃς
βλέπεις τὸν κύριον Ἑτὴμ ἐντὸς τῆς πρωτεύουσας,
καὶ πᾶν ἀμόντε τοῦ Σκουζέ καὶ τοῦ Σκουλουδῆ νόταις
καὶ 'στὰ καλὰ καθοῦμενα γινόμεστε ρεντίκορα,
καὶ σπάζουν οἱ Νιζάμηδες καὶ πετεινοὺς καὶ κότεις,
ποῦ κάνουν τὰ χρυσὰ ταύγα, τὰ δίκωλα, τὰ τρίκωλα,
καὶ βάζουν βούλα κόκκινη τοῦ κράτους τὰ Ταμεῖα
καὶ παύει τὸ μνηστῆρικό, κι' ἀρχίζ' ἡ βουλαιά.

Φ.— Καλὰ τὰ λές, βρε Περικλῆ... τῶν συγγενῶν τὸ θέλημα
πρέπει νὰ γίνη νόμος μας καὶ διαρκὲς μας μέλημα,
κι' ἀνάγκη νὰ προτρέξωμιν εἰς τὸ συγγενολόγι
ἂν ἡ πατριὲς μας ἀχνοὶ πραγματικῶς δὲν τρώγῃ,
προτοῦ δὲ τὸν Διάδοχόν νὰ στέψῃ κι' ἄλλη νίκη
ἂς ἀσπασθῶμεν τὸ σπατὸν τοῦ Πατισᾶ μανικί,
κι' ἂς κρᾶξωμεν πρὸ τῶν πυλῶν τῆς Ὑψηλῆς τοῦ Πύλου :
«μὲ τὰς ὑποχωρήσεις μας κατήντησες ρεζίλης,
μὰ τώρα τὴν εἰρήνην ρᾶς, ἐπαίσχυντε Σουλτάνε,
κι' ἐνὸς πολέμου σὰν κι' αὐτὸν προτιματέρα θάνατι.»

Π.— Ὁ καθέννας ναυτιᾶ
μὲ τοὺς σάλους τῶν πολέμων,

πάει κι' ἡ πανστρατιά
τῶν Ρωμηῶν τῶν θερμοαίμων.

Τῆς ἀνακωχῆς χαμπάρι
μᾶς ἡσύχασε τρανὸ,
κι' οὐτ' ὁ στόλος μας ἀμπάρι
βομβαρδίζει μὲ σανό.

Πᾶνε τρόπαια μεγάλα
καὶ βομβαρδισμοὶ σανοῦ,
τώρα δυνατὴ τρεχάλα
'στὸν Μπουρέ καὶ 'στὸν 'Ονοῦ.

Τώρα, Φασουλῇ ψωρίτη,
λήγει πόλεμος βραχύς,
πάει κι' ἡ καυμὲν' ἡ Κρήτη
κι' ὁ στρατὸς τῆς κατοχῆς.

Τώρα τῆς εἰρήνης ὄροι
μὲ τὸ κέφι τῆς Εὐρώπης,
καὶ τὸ λάμπον σπάζει δόρυ
κι' ἡ Θεά μας ἡ γλαυκῶπις.

Μὰ κι' ἐγὼ μ' εἰρήνης κλάδον
θὰ σὲ δεῖρω, δυστυχῆ,
φθάνει τούτων ἐβδομάδων
συνεχῆς ἀνακωχή.

Πολεμικὰ μνηύματα, εἶδος τηλεγραφήματα.

Ἐκ Δομοκοῦ. — Πῦρ ὁμαδὸν καὶ συμπλοκὴ μεγάλη,
ὁ δὲ κλεινὸς Διάδοχος, τὸ ξίφος ἀναπάλλων,
ἀπὸ μακρὰν ἐκύτταζε τὸ φονικὸ μὲ κιάλι
καθὼς κι' ἐκείνην ἐβλεπε τὴν μάχην τῶν Φαρσάλων.

Κι' ἐνῶ συνεκλονίζετο μὲ γδούπους κάθε γῆ
μὴ κόρη σὰν θεόπνευστος, ποῦ λέγεται Φυγή,
καὶ πάλιν τὸν ἐνέπνευσε τὸν ρέκτην Ἀρχηγὸν
ἐκείνων τῶν φυγῶν,
κι' ὄρμηξ' ἐξιφῆρης
κι' ἀνδρείας πλήρης
πετᾷ τὸ κιάλι,
κι' ἐδῶ πᾶν κι' ἄλλοι.

Οὐχ ἦττον δὲν ἀφήταμεν ὀπίσω πυροβόλα
κι' ἐσχασε κάθε Δύναμις ἀντίχριστη καὶ Τούρκη,
κι' ἐγένεν ὑποχώρησις κανονικὴ καθ' ὅλα
'στὴν Καρυά, 'στὴν Γιαννιτσού, καὶ 'στὴν Δερβέν τὴν Φούρκα,
ποῦ φούρκα νὰ κολλήσῃ
σ' ὅποιον ἀντιμιλήσῃ,
ἢ δ' ὑποχώρησις αὐτὴ πασῶν σπουδαιότερα...
τοιουτοτρόπως κρίνεται παρ' ὅλων κι' ἐδῶ πέρα.

Ἐξ Ἀθηνῶν. — Ἀγγεῖλατε μετὰ χαρᾶς πολλῆς
καὶ 'στοῦ Στρατοῦ τὸν Ἀρχηγὸν καὶ 'στοὺς Ἐπιτελεῖς
πὼς πάλιν τοὺς ἐκφράζομεν εὐγνωμοσύνην ἄπειρον,
βαθεῖν καὶ διάπυρον,
κι' ἂν δάφνας ἔχετε κι' αὐτοῦ, σωροὺς τοιούτων δρέψατε
καὶ τοὺς φυγάδας στέψατε.

Ὁ βίος πάντα Μάιος πολεμικὸς δὲν εἶναι,
παρέρχονται κι' οἱ πόλεμοι 'στὸν κόσμον τὸν φρικτὸν,
φυλλορροοῦν καὶ τῆς φυγῆς αἱ δάφναι καὶ μυρσίναι
καὶ φεύγει κι' ἡ νεότης μας σὰν Διὰδοχου πόδι.

Θερμοπύλαι. — Τέλος πάντων ὑπεχώρησαν καὶ
πρὶν προφθάσῃ νὰ τοὺς 'δῶ,
κι' ὁ Διάδοχος τοῦ Θρόνου, Κόδρος τῆς φυγῆς καὶ μάχης
καθὸ Δουξ κι' αὐτὸς τῆς Σπάρτης,
ὡσὰν ἄλλος Λεωνίδας ἦλθ' ἐδῶ νὰ πολεμήσῃ
καὶ 'στὴν πρώτην τὴν γραμμὴν
σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν
τὰ πατρώα μας ἐδάφη κρατερῶς νὰ προασπίσῃ.

Δι' αὐτῆς μας τῆς φυγάδας,
ποῦ κατήσχυε τὰς ἄλλας,
ἀνυψώθημεν 'στὴν αἴγλην τῆς ἀρχαίας μας εὐκλείας
καὶ τὸ γόητρον ἐξήρθη τῆς ἐνδόξου Βασιλείας,
κι' ἐκραξαν Ταξιαρχίαι καὶ Συντάγματα καὶ Λόχοι
«μωρὲ γόητρο ποῦ τόχει!»

Τὸ Στρατόπεδον ἐστήθη 'στὴν γνωστὴ τὴν Ἀλαμάνου
χάνουν σκύλοι τὸν ἀφέντη, χάνει τὸ παιδί τὴν μάνα,
κι' ἓνας ἴσκιος Τουρκομάχος ἀπ' ἐκεῖ συχοπερνᾷ
καὶ χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι τὸ κεφάλι του κουνᾷ,
καὶ φωνάζει τρομασμένος ὁ καθένας ποῦ τὸν βλέπει
ἀτὶ φτυσιὰ καὶ τί μουντζοῦρα καὶ τί σούβλισμα μᾶς πᾶν

Ἐξ Ἀθηνῶν. — Ἐκφράσατε θερμὴν εὐγνωμοσύνην
καὶ πάλιν πρὸς τοὺς Ἀρχηγούς, ποῦ φτερωτοὶ πετᾷ
καὶ πρέπ' ὑπερηφάνειαν καὶ κομπορημοσύνην
διὰ τὴν ὑποχώρησιν τὴν νέαν νὰ κρατοῦν.

Πλὴν δὲν ἐλησμονήσαμεν καὶ τὰς ὑποχωρήσεις
Φαρσάλων καὶ Λαρίσσης,
καὶ 'στὸ γεινάτι τῆς Φραγκιάς καὶ τῆς Τουρκιάς τῆς
ἐμάθαμεν περιχαρεῖς πὼς ἄφησαν τὴν Φούρκα,
κι' ὑποχωροῦντες προχωροῦν παρὰ τὰς Θερμοπύλας,
κι' ἐκείθεν 'στὴν Πρωτεύουσαν, κι' ἐντεῦθεν εἰς τὰ Κῆρυφα
Διὸ κι' ἐμεῖς ἐκ τῶν κλεινῶν
χειροκροτοῦμεν Ἀθηνῶν,
καὶ τοῦ Γιαννάκη στέλλομεν καμπόσαις μπομπονιέραις
γιὰ νὰ γλυκάνετε μ' αὐταῖς τῆς πίκρας τῆς ἡμέρας.

Ἐξ Ἀλαμάννας. — Ἐμφροντις ἡ δοξασιμένη ράτσα
σκοτώνει τὴν ἡμέρα τῆς,
κι' ἀπὸ τὸν Μῶλο πέρασε κι' ἐπῆγε 'στὴν Ταραντίνα
νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα τῆς.
Τὴν πόλεμος σωτήριος τοῦ σκληρωμένου γένους,
κι' ἂν ἐξαγάγινε μ' αὐτὸν ἡ Θεσσαλία δοῦλα,
οὐχ ἦττον ἐξεσκληάσθη πολλοὺς φυλακισμένους
κι' ἀρχίζει τώρα πλιότατος καὶ δυνατὴ ρεμούλα.

Ἀθηνῶν. — Ὁ Στρατηγὸς Ἐτέμ Πασσᾶς ὁ πᾶν
γυρεύει τὸν Διάδοχον ἀνακωχὴ νὰ κἀνῇ,
μὰ δὲν τὸν 'βρίσκει πρυθινά
καὶ πέρνει κάμπους καὶ βουνά.

Τὸν κύρ Ἐτέμ τὸν ζάλισαν τὰ σκέρτα μας ἐκεῖνα
ὅσο δὲν τὸν ἐζάλισε πολέμων ἰσχὴ,
καὶ τίποτα παραξένο νὰ φθάσῃ 'στὴν Ἀθήνα
ζητώντας τὸν Διάδοχο γιὰ τὴν ἀνακωχή.